

Ifølge retsplejelovens § 997, stk. 2, inddrives konfiskationsbeløb efter reglerne om den civile retspleje, suppleret med straffuldbyrdslovens regler om lønindeholdelse. Det indebærer, at konfiskationsbeløbet skal betales til politiet. Hvis beløbet ikke bliver betalt, påhviler det politiet at søge beløbet inddrevet. Endvidere finder straffuldbyrdslovens §§ 90, stk. 4, 91, stk. 2 og 3, og 92 anvendelse.

Afgørelser om bødestraf og konfiskation truffet i de nordiske lande behandles efter lov om samarbejde med Finland, Island, Norge og Sverige angående fuldbyrdelse af straf mv. Fuldbyrdelsen sker i disse tilfælde automatisk. Det betyder, at afgørelsen ikke bliver indbragt for retten, men sendes direkte til politiet, der fuldbyrder afgørelsen efter danske regler. Denne forenkede ordning er begrundet i, at der findes en ensartet lovgivning i de nordiske lande med hensyn til fuldbyrdelse af straf.

Med hensyn til fremsendelse af danske afgørelser med anmodning om fuldbyrdelse i udlandet, er det i dag anklagemyndigheden, der – efter at retten har afgjort sagen på normal vis – forestår den praktiske behandling heraf.

For så vidt angår beslaglæggelse fremsendes anmodninger efter reglerne i Schengen-konventionen som udgangspunkt direkte til de kompetente myndigheder i Schengen-staterne, mens anmodninger for så vidt angår bødestraf og konfiskation fremsendes via Justitsministeriet som central myndighed.

6.2 Rammeafgørelsernes indhold

Rammeafgørelserne tager som udgangspunkt ikke stilling til, hvilke myndigheder der skal behandle anmodninger om fuldbyrdelse af strafferetlige afgørelser fra andre medlemsstater. Rammeafgørelsen om fuldbyrdelse i Den Europæiske Union af kendelser om indefrysning af formuegoder eller bevismateriale taler om kompetente judicielle myndigheder, mens rammeafgørelserne om gensidig anerkendelse af afgørelser om bødestraf og konfiskation taler om kompetente myndigheder. Det er således op til hver enkelt medlemsstat at udpege den eller de myndigheder, der skal behandle anmodningerne, og meddele dette til Generalsekretariatet for Rådet.

Formålet med rammeafgørelserne er at forenkle procedurerne for fuldbyrdelse af strafferetlige afgørelser fra andre medlemslande. Det er derfor udgangspunktet, at afgørelserne sendes direkte mellem de kompetente myndigheder.

I rammeafgørelserne om gensidig anerkendelse af afgørelser om bødestraf og konfiskation er der dog mulighed for i henhold til artikel 2, henholdsvis arti-

kel 3, at en medlemsstat kan udpege en eller flere centrale myndigheder som ansvarlige for den administrative fremsendelse og modtagelse af afgørelserne og til at bistå de kompetente myndigheder, hvis det bliver nødvendigt på grund af statens interne kompetencefordeling.

Uanset at rammeafgørelserne ikke tager stilling til, hvilke myndigheder der skal behandle anmodningerne, er det et krav efter rammeafgørelsen om fuldbyrdelse i Den Europæiske Union af kendelser om beslaglæggelse af formuegoder eller bevismateriale og rammeafgørelsen om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse af afgørelser om konfiskation, at de pågældende myndigheders afgørelser skal kunne indbringes for en domstol.

6.3 Justitsministeriets overvejelser

6.3.1 Kompetent myndighed

De tre rammeafgørelser er ikke til hinder for, at den hidtidige kompetenceordning ville kunne opretholdes, således at det er domstolene, der træffer afgørelse om fuldbyrdelse af afgørelser fra en anden medlemsstat.

Justitsministeriet har imidlertid på baggrund af formålet med rammeafgørelserne nærmere overvejet, om der i forbindelse med gennemførelsen heraf kunne være anledning til at gennemføre ændringer af reglerne for behandling af anmodninger om fuldbyrdelse i disse nye sager.

Justitsministeriet har drøftet dette spørgsmål med repræsentanter fra Dommerforeningen, Domstolsstyrelsen, Rigsadvokaten, Statsadvokatforeningen, Politimesterforeningen og Københavns Politi.

Formålet med rammeafgørelserne er gensidig anerkendelse af andre EU-medlemsstaters afgørelser. Rammeafgørelserne medfører derfor stærkt reducerede muligheder for at stille særlige betingelser for fuldbyrdelse mellem staterne. Justitsministeriet finder, at dette i sig selv taler for at forenkle de nationale procedurer:

Med hensyn til *beslaglæggelseskendelser* finder Justitsministeriet, at det fortsat bør være domstolene, der træffer afgørelsen om fuldbyrdelse. Hensynet til retssikkerheden taler for, at ingen udsættes for et straffeprocessuelt indgreb, uden at indgrebets lovlighed først er prøvet af en dansk domstol. Dette skal ses i sammenhæng med, at fuldbyrdelse af en beslaglæggelseskendelse kan have stor betydning, f.eks. i relation til beslaglæggelse af goder, der er en del af den pågældende persons erhvervsvirksomhed.

Justitsministeriet har således til hensigt at meddele Generalsekretariatet, at kompetente judicielle myn-